

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobce: JUDr. O. Z., Ph.D.
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Tempírovou
sídlem Václavské náměstí 777/12, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Náměstek ministra vnitra pro státní službu**
sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 7. 3. 2018, č. j. MV-16375-2/OSK-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 7. 3. 2018, č. j. MV-16375-2/OSK-2018, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Jany Tempírové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též jen „městský soud“) dne 18. 5. 2018 domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu (dále jen „žalovaný“) ze dne 7. 3. 2018, č. j. MV-16375-2/OSK-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu financí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 12. 2017, č. j. MF-35221/2017/3002-3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), odvolán ze služebního místa představeného - náměstka pro řízení sekce 03 – Majetek státu v Ministerstvu financí ke dni 31. 12. 2017.

II. Žaloba

3. Žalobce v prvním žalobním bodě namítl, že nebyly splněny podmínky pro jeho odvolání ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, neboť absentovalo řádné zrušení služebního místa představeného. Žalobce má za to, že nezbytným předpokladem pro odvolání ze služebního místa podle zákona o státní službě je skutečnost, že v okamžiku rozhodnutí o odvolání již došlo ke zrušení příslušného služebního místa; nestačí, aby bylo zrušení služebního místa plánováno či připraveno. V případě žalobce však služební místo představeného nebylo ke dni 27. 12. 2017 zrušeno, ale stále existovalo, neboť úprava systemizace byla schválena až s účinností k 1. 1. 2018. Žalobce dále popsal, že správní orgán I. stupně odkázal v prvostupňovém rozhodnutí na Seznam změn systemizačních atributů služebních a pracovních míst MF ke dni 1. 1. 2018 – Dodatek č. 3, č. j. MF-11083/2017/3002-40, který však neobsahuje výslovné ustanovení o tom, že se k nějakému určitému datu předmětné služební místo ruší. Žalovaný naproti tomu v napadeném rozhodnutí odkázal na služební předpis č. 13/2017, kde je sice ustanovení o tom, že se ruší sekce 03 – Majetek státu v Ministerstvu financí, ale není tam řečeno, že by se rušilo služební místo náměstka pro řízení této sekce. Podle názoru žalobce tak ani příslušné správní orgány neměly jasno, čím a zda vůbec bylo předmětné služební místo zrušeno. Ke zrušení konkrétního služebního místa žalobce nedošlo ani samotným usnesením vlády č. 895 ze dne 22. 12. 2017, neboť tímto usnesením byla schválena pouze úprava systemizace dle přeložených tabulkových příloh č. 1 a č. 2 k části III materiálu č. j. 1316/17, z nichž pro Ministerstvo financí plynou pouze celkové počty služebních míst přestavených a ostatních státních zaměstnanců v jednotlivých platových třídách.
4. V druhém žalobním bodě žalobce namítl nezákonnost zrušení služebního místa představeného z důvodu nezákonným způsobem provedené úpravy systemizace služebních míst a nezákonným způsobem provedené změny organizační struktury. Žalobce je přesvědčen, že úprava systemizace schválená usnesením vlády č. 895 nebyla provedena řádným a zákonným způsobem. Úpravu systemizace ze dne 22. 12. 2017 schválila vláda s omezenou legitimitou, které nebyla nikdy vyslovena důvěra Poslaneckou sněmovnou. Návrh nové úpravy byl zpracován překotně, bez analýzy dosavadního stavu a s nepřesvědčivým odůvodněním. Žalobce má rovněž za to, že pro úpravy systemizace není dán zákonný podklad, když zákon o státní službě zná jen „řádnou“ systemizace pro následující kalendářní rok (§ 17) a změnu systemizace poté, co nabyla účinnosti (§ 18). Žalobce má dále za to, že návrh organizační struktury a její schválení neproběhly řádným a zákonným způsobem, usnesení vlády organizační strukturu Ministerstva financí nevytvořilo ani neschválilo, nezasáhlo do ní, navržení organizační struktury bylo v kompetenci státního tajemníka, který měl přitom dodržet postup stanovený zákonem a

služebními předpisy a vyvarovat se tak vydání služebního předpisu č. 13/2017 v rozporu s právním a služebním předpisem ve smyslu § 12 zákona o státní službě.

5. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl vady předchozího řízení, nedostatečné odůvodnění vydaných rozhodnutí a jejich nepřezkoumatelnost. Žalobce se domnívá, že správní spis byl vytvořen až dodatečně poté, co žalobce projevil dne 29. 12. 2017 zájem do něj nahlédnout. Žalobce má dále za to, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí nejsou dostatečně srozumitelné a přesvědčivě odůvodněná. Z napadeného rozhodnutí nelze přezkoumat skutečnost, zda bylo služební místo žalobce zrušeno, natož aby bylo možno posoudit, zda se tak stalo zákonným způsobem. Změna organizační struktury, její podstata a důvody, pro které k ní mělo být přistoupeno, jsou specifikovány jen obecnými proklamacemi o racionalizaci a efektivitě řízení, popř. je odkazováno na jiné materiály, které však srozumitelné a přesvědčivé zdůvodnění změn organizační struktury také neobsahují.
6. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl účelovost úpravy systemizace a účelovost změny organizační struktury Ministerstva financí. Žalobce je přesvědčen, že úpravou systemizace byly sledovány cíle jiné, než zajištění lepšího výkonu působnosti Ministerstva financí ve smyslu § 17 zákona o státní službě, konkrétně cíle personální a osobní, kdy úprava systemizace a na ni navazující změna organizační struktury měly jen vytvořit zdánlivý podklad pro odvolání vybraných osob z jejich služebních míst představených. Žalobce poukázal na rozhovor s ministryní financí, která měla již dne 13. 12. 2017 žalobci sdělit, že jeho setrvání ve funkci náměstka nepokládá za udržitelné. Žalobce má za to, že organizační změny byly provedeny nekonceptně, neracionálně, bez předchozí analýzy a zhodnocení dosavadního stavu, bez formulace konkrétních cílů a bez konkrétního zdůvodnění změn, což dokládal zejm. na příkladě přesunu odboru 34 – Státní dozor nad hazardními hrami do podřízenosti sekce 05 – Daně a cla. Žalobce dále podotkl, že nejen na Ministerstvu financí, ale i na jiných ministerstvech byly úpravou systemizace schválené vládou dne 22. 12. 2017 a s tím souvisejícími organizačními změnami převážně dotčeni lidé, kteří patří mezi členy a sympatizanty politických stran nezastoupených v nové vládě jmenované 13. 12. 2017, zejména strany KDU-ČSL a ČSSD.
7. V závěru žalobce odkázal na správní žalobu podanou žalobcem dne 22. 2. 2018 a doplněnou dne 27. 2. 2018, kterou napadl úpravu systemizace služebních a pracovních míst schválenou usnesením vlády ČR č. 895 ze dne 22. 12. 2017, jež je projednávána u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3A 65/2018 a 3A 87/2018.
8. V podání ze dne 14. 6. 2021 žalobce navrhl, aby jako důkaz byly provedeny též návrhy označené žalobcem v řízení vedeném pod sp. zn. 3A 65/2018 a sp. zn. 3A 87/2018.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě popsal dosavadní stav věci a úvodem obecně uvedl, že podle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný plně odkázal na spisový materiál a na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že námitky uplatněné v žalobě považuje za nedůvodné a neprokazující nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo.
10. K námitce žalobce týkající se údajné absence řádného zrušení služebního místa představeného, žalovaný uvedl, že všechny úpravy systemizace schválené vládou před nabytím její účinnosti od 1. 1. 2018 včetně materiálu schváleného usnesením vlády č. 895 ze

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

dne 22. 12. 2017 jsou postupem podle § 17 zákona o státní službě a nikoli změnou systemizace podle § 18 zákona o státní službě. Na základě této systemizace (po její třetí úpravě) došlo ke zrušení služebního místa představeného, na kterém byl jmenován žalobce, což státní tajemník v Ministerstvu financí promítl do služebního předpisu č. 13/2017 ze dne 22. 12. 2017, kterým se stanoví organizační struktura Ministerstva financí (dále jen „služební předpis č. 13/2017“), v němž se v bodě I. 18. ruší sekce 03 - Majetek státu v Ministerstvu financí, čímž dochází ke zrušení služebního místa náměstka pro řízení sekce 03 - Majetek státu Ministerstva financí. Žalovaný připustil, že ve služebním předpisu č. 13/2017 není výslovně uvedeno, že se předmětné služební místo ruší, nicméně je podle jeho názoru zcela zřejmé, že při zrušení celé sekce současně dochází i ke zrušení služebního místa náměstka pro řízení dané sekce, neboť existence služebního místa náměstka pro řízení zaniklé sekce by zcela postrádala logiku. Součástí návrhu systemizace, který služební orgán předkládá Ministerstvu vnitra, je komentář s odůvodněním návrhu a popis původního a navrhovaného stavu, v němž je mimo jiné uvedeno, že hlavní změnou v Ministerstvu financí je redukce původních osmi sekcí na šest, a dále mimo jiné to, že se slučuje sekce právní se sekcí majetek státu a ruší se 4 odbory, které byly do těchto sekcí začleněny. Žalovaný netvrdí, že samotným přijetím usnesení vlády č. 895 ze dne 22. 12. 2017 došlo ke změně organizační struktury Ministerstva financí, nýbrž to, že tato změna, jež byla promítnuta do služebního předpisu č. 13/2017, byla patrná již z komentáře návrhu systemizace, přičemž tento komentář byl součástí vládou schváleného materiálu. Žalovaný se ztotožnil s tvrzením žalobce, že ke zrušení jeho služebního místa došlo až ke dni 1. 1. 2018. To ovšem dle jeho přesvědčení nebránilo služebnímu orgánu vydat rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa před tímto datem, tedy v době, kdy předmětné služební místo ještě existovalo, neboť bylo zřejmé, že k uvedené změně od 1. 1. 2018 skutečně dochází.

11. S námitkami žalobce ohledně nezákonné změny systemizace se žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z § 17 zákona o státní službě podle názoru žalovaného nevyplývá, že by již jednou schválená systemizace na následující kalendářní rok nemohla být změněna a že se již neměnné systemizace nemohou dotknout jakékoliv úpravy. Cílem úprav systemizace bylo i uspořádání organizační struktury Ministerstva financí s cílem racionalizovat vykonávané činnosti a zvýšit efektivitu řízení se zřetelem na logickou návaznost souvisejících agend. Hlavní změnou v Ministerstvu financí byla především redukce celkového počtu sekcí z původních 8 na 6 sekcí, čímž došlo ke snížení počtu náměstků pro řízení sekcí a přeskupení jednotlivých útvarů mezi nově vzniklé sekce.
12. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i otázkou, zda mohla být úprava systemizace přijata vládou, které nebyla vystavena důvěra Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky. K tomu žalovaný uvedl, že vláda byla řádně jmenována prezidentem republiky, schvalování systemizace spadá do kompetence Vlády jako vrcholného orgánu moci výkonné a schválení systemizace není nutně krokem nevratným. Systemizaci lze za podmínek stanovených zákonem o státní službě dále měnit. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil princip nutnosti permanentního působení moci výkonné, kdy v právním státě není žádoucí, aby kterákoliv moc ve státě nebyla po určitou dobu svým vrcholným orgánem vykonávána.
13. S námitkami žalobce týkajícími se schválení organizační struktury Ministerstva financí se žalovaný dle svého vyjádření řádně zabýval již v napadeném rozhodnutí. Služební orgán předložil žalovanému návrh organizační struktury, jenž odpovídal navrhované změně

systemizace předložené vládě, přičemž tato organizační struktura byla schválena až ve chvíli, kdy vláda schválila předmětné usnesení. Vzhledem k tomu, že žalovaný schválil organizační strukturu Ministerstva financí, nemusel již schvalovat samotný služební předpis č. 13/2017, v němž byla změna organizační struktury promítnuta.

14. K námitce žalobce, že k úpravě systemizace usnesením vlády č. 895 ze dne 22. 12. 2017 došlo až po schválení návrhu státního rozpočtu pro rok 2018, žalovaný uvedl, že byť je synchronizace schvalování systemizace a státního rozpočtu na následující kalendářní rok žádoucí, zákon o státní službě žádnou přímou vazbu mezi schvalováním systemizace a státního rozpočtu neupravuje. Případné změny lze řešit rozpočtovým opatřením. Již v rámci napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že úprava systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 1. 2018 neobsahovala ani změny v počtech služebních a pracovních míst ani změny objemů finančních prostředků. Uvedené ukazatele, které byly schváleny usnesením vlády č. 737 ze dne 23. 10. 2017, se tedy nezměnily.
15. K námitce žalobce, že správní spis týkající se jeho odvolání ze služebního místa představeného byl vytvořen až dodatečně, žalovaný uvedl, že pro toto své tvrzení žalobce nepředložil žádné důkazy. Ve spisovém materiálu, jenž byl žalovanému poskytnut služebním orgánem, byly obsaženy relevantní podklady pro vydání předmětného rozhodnutí. Skutečnost, že usnesení vlády č. 895 ze dne 22. 12. 2017 není součástí spisového materiálu, nemůže mít dle názoru žalovaného vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť všechna usnesení vlády jsou po podpisu předsedy vlády zveřejňována na internetových stránkách Úřadu Vlády ČR, a každý zájemce se tak může s jejich obsahem seznámit. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval otázkou seznámení účastníka řízení se změnou organizační struktury Ministerstva financí, když uvedl, že služební předpis č. 13/2017 byl zveřejněn na intranetu Ministerstva financí dne 27. 12. 2017, proto se s ním žalobce mohl řádně seznámit ještě před 28. 12. 2017, kdy si převzal napadené rozhodnutí.
16. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou účelovosti provedené úpravy systemizace a změny organizační struktury. Námitky žalobce týkající se vytvoření odboru 72 - Státní majetek a přesunu odboru 34 - Státní dozor nad hazardními hrami do podřízenosti sekce 05 - Daně a cla jsou dle názoru žalovaného pro posouzení zákonnosti odvolání žalobce ze služebního místa představeného zcela irelevantní. Komunikace žalobce a ministryně financí není žalovanému známa. Žalobce podle mínění žalovaného rovněž nijak neprokázal, že by motivem úpravy systemizace bylo, aby se dotkla převážně členů a sympatizantů strany KDU-ČSL, popř. ČSSD.

IV. Průběh řízení před správními orgány

17. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:
18. Rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu financí ze dne 22. 12. 2015, č. j. MF-56821/2015/3002-3, byl žalobce jmenován na služební místo představeného – náměstka pro řízení sekce 03 - Majetek státu v Ministerstvu financí zařazené do 16. platové třídy, v oborech služby Hospodaření s majetkem státu a jeho privatizace, Loterie a jiné podobné hry, Legislativa a právní činnost a Veřejné investování a zadávání veřejných zakázek. Žalobce byl zařazen v 16. platové třídě.

19. Usnesením vlády České republiky č. 737 ze dne 23. 10. 2017 byla schválena systemizace služebních a pracovních míst na rok 2018. Předtím, než tato systemizace nabyla účinnosti (1. 1. 2018), došlo ke třem jejím úpravám, a to usnesením vlády č. 821 ze dne 29. 11. 2017, č. 874 ze dne 6. 12. 2017 a č. 895 ze dne 22. 12. 2017.
20. Dne 22. 12. 2017 přijal správní orgán I. stupně služební předpis č. 13/2017, kterým se stanoví organizační struktura Ministerstva financí účinná od 1. 1. 2018, přičemž v bodě I. 18. se ruší sekce 03 - Majetek státu v Ministerstvu financí.
21. Dne 27. 12. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MF- 35221/2017/3002-3, kterým podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě ke dni 31. 12. 2017 odvolal žalobce ze služebního místa představeného. Předmětné prvostupňové rozhodnutí si žalobce osobně převzal dne 28. 12. 2017.
22. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které je v podstatných rysech obsahově shodné se žalobní argumentací.
23. O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že je jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

V. Jednání

24. Při ústním jednání u městského soudu dne 23. 6. 2021 zástupkyně žalobce odkázala na písemné vyhotovení žaloby, přičemž jednotlivé žalobní body podrobně shrnula. Zejména poukázala na to, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí ze dne 27. 12. 2017 nedošlo ke zrušení služebního místa žalobce. Žalobce byl odvolán ke dni 31. 12. 2017, avšak systemizace, stejně jako služební předpis č. 13/2017, byla účinná až od 1. 1. 2018. Dále zopakovala, že služební místo žalobce nebylo zrušeno zákonným způsobem. Správní spis neobsahoval podklady, na které prvostupňové rozhodnutí odkazovalo. Odůvodnění obou správních rozhodnutí bylo kusé, nelogické, nesrozumitelné a nebylo z nich zřejmé ani to, kdo, kdy a čím rozhodl o zrušení služebního místa. Systemizace a změna organizační struktury byly provedeny účelově a diskriminačně, jejich skutečným cílem bylo zbavit se konkrétních státních zaměstnanců a provést personální změny z politických důvodů.
25. Žalovaný u jednání soudu setrval na svém stanovisku vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě a navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že pokud služební místo bylo zrušeno k 1. 1. 2018, pak den 31. 12. 2017 byl posledním dnem, kdy místo existovalo a současně posledním dnem žalobce v dané funkci. Dále poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 – 70, který je možno vztáhnout i na projednávaný případ. Uvedl, že systemizace sledovala legitimní cíl, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.
26. Při jednání byl žalobci dán prostor k vyjádření, v rámci kterého se žalobce soustředil na vyličení skutečností souvisejících se čtvrtým okruhem žalobních námitek. Popsal historii svého fungování na Ministerstvu financí, zdůraznil, že systemizací účinnou od 1. 1. 2018 nebyl sledován legitimní cíl v podobě zlepšení efektivity nebo racionality služebních míst na Ministerstvu financí, ale bylo naprosto zjevné, že se jednalo o způsob, jak se zbavit lidí, kteří byli spojeni s jiným politickým směrem. V rámci této akce byla zrušena např. také sekce IT na Ministerstvu financí, která byla o několik měsíců později opět zřízena, což rovněž dokládá účelovost změn.
27. Soud neprováděl žalobcem navržené dokazování jeho osobním spisem a služebním hodnocením, jelikož skutečnosti, které mají být těmito důkazy prokázány, jsou s ohledem

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

na níže rozvedený právní názor soudu irelevantní. Soud rovněž neprováděl dokazování listinami, označenými žalobcem na č. 1. 4 spisu, neboť tyto jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází. Soud neprovedl ani důkazy označené žalobcem při ústním jednání (nahrávka rozhovoru žalobce s ministryní financí včetně orientačního přepisu rozhovoru, vyjádření premiéra pro ČT 24 k případu žalobce, výslech bývalého ministra pana P., výslech tehdejšího státního tajemníka v Ministerstvu financí pana S., výslech tehdejšího zaměstnance Ministerstva financí pana Ing. K.), neboť je pro posouzení důvodnosti žaloby shledal nadbytečnými.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před služebními orgány obou stupňů v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud shledal, že žaloba je důvodná.
29. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy:
30. Podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě *ten, kdo představeného na dané služební místo jmenoval, jej z tohoto služebního místa odvolá, jen pokud došlo ke zrušení služebního místa představeného.*
31. Ke zrušení služebního místa představeného může dojít v důsledku změny organizační struktury služebního úřadu v návaznosti na systemizaci schválenou vládou České republiky, jak vyplývá z § 17 až 19 zákona o státní službě.
32. Podle § 17 odst. 1 zákona o státní službě *systemizace vychází ze závazných pravidel pro organizaci služebních úřadů tak, aby byl zajištěn řádný výkon působnosti služebního úřadu, a stanoví pro každý služební úřad*
- a) počet služebních míst státních zaměstnanců, kteří nejsou představenými, klasifikovaných platovými třídami,*
 - b) počet služebních míst představených klasifikovaných platovými třídami,*
 - c) objem prostředků na platy státních zaměstnanců,*
 - d) počet služebních míst, u kterých je s ohledem na ochranu veřejného zájmu nezbytným požadavkem státní občanství České republiky,*
 - e) počet služebních míst, u kterých se stanoví zákaz se po skončení služebního poměru přímo nebo nepřímě podílet na podnikání nebo jiné činnosti podnikatelů nebo být jejich společníkem nebo členem v oboru, který je shodný s příslušným oborem služby, nebo být v pracovním nebo obdobném poměru k podnikateli v takovém oboru.*
33. Podle § 17 odst. 2 zákona o státní službě *návrh systemizace vypracuje Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí na základě návrhů služebních orgánů, které mu je v termínu stanoveném Ministerstvem vnitra předkládají prostřednictvím příslušných ústředních správních úřadů. Při vypracování návrhu systemizace ministerstva nebo jemu podřízeného služebního úřadu se postupuje v součinnosti s příslušným členem vlády, v případě systemizace Úřadu vlády v součinnosti s vedoucím Úřadu vlády, a pokud jde o část systemizace týkající se státních zaměstnanců zařazených v útvaru podřízeném členovi vlády, s tímto členem vlády. V případě*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Ministerstva vnitra návrh systemizace vypracovává státní tajemník v součinnosti s ministrem vnitra, a pokud jde o část systemizace týkající se sekce pro státní službu, též v součinnosti s náměstkem pro státní službu; návrh systemizace předkládá státní tajemník.

34. Podle § 17 odst. 3 zákona o státní službě systemizaci schvaluje vláda na následující kalendářní rok. Návrh systemizace předkládá vládě ministr vnitra. Vláda je oprávněna upravit v souvislosti se schvalováním systemizace organizační strukturu služebního úřadu.
35. Podle § 18 zákona o státní službě změna systemizace poté, co nabyla účinnosti, je-li jejím důsledkem změna počtu služebních míst, objemu prostředků na platy státních zaměstnanců nebo změna platové třídy státního zaměstnance o více než jednu třídu dolů nebo o dvě třídy nahoru, je přípustná, jen dojde-li ke změně působnosti správního úřadu nebo k podstatné změně podmínek, za kterých byla systemizace schválena; ustanovení § 17 odst. 2 a 3 se použije obdobně.
36. Podle § 19 odst. 1 zákona o státní službě služební orgán zpracuje podle systemizace návrh organizační struktury služebního úřadu nebo její změny a prostřednictvím příslušného ústředního správního úřadu jej předloží Ministerstvu vnitra k vyjádření. Nevyjádří-li se Ministerstvo vnitra k návrhu do 30 dnů od jeho předložení, považuje se návrh za schválený. Pokud služební orgán nezohlední vyjádření Ministerstva vnitra, může Ministerstvo vnitra návrh předložit k rozhodnutí vládě, jinak se po uplynutí 15 dnů od vyjádření považuje návrh za schválený.
37. Podle § 19 odst. 2 zákona o státní službě nedojde-li v důsledku schválení organizační struktury nebo její změny ke skončení služebního poměru nebo odvolání ze služebního místa představeného, schvaluje organizační strukturu nebo její změnu státní tajemník nebo služební orgán v nadřízeném služebním úřadu, a není-li nadřízený služební úřad, vedoucí služebního úřadu.
38. Povahou systemizace a organizační struktury služebního úřadu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018 - 45, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, který účastník řízení spatřoval ve vládním usnesení o úpravě systemizace. Na jejím základě bylo zrušeno jeho služební místo představeného, z něhož byl následně odvolán rozhodnutím služebního orgánu.
39. Podle citovaného rozsudku zákon o státní službě nestanoví, že by schválení systemizace nebo organizační struktury služebního úřadu vedlo k zásahu do práv a povinností konkrétního státního zaměstnance, například tak, že by již těmito úkony docházelo ke změně jeho služebního zařazení. Ostatně se jedná pouze o obecné interní organizační akty dopadající na předem neurčitý okruh adresátů, na čemž nemůže nic změnit ani to, že v některých případech lze již z těchto aktů zjistit, kterých konkrétních osob se budou týkat. K zásahu do práv a povinností státního zaměstnance může schválení systemizace i organizační struktury vést, což je ostatně i jejich cílem, nicméně se jedná o dotčení nepřímé, neboť k přímému dotčení dochází až vydáním rozhodnutí ve věcech státní služby, jakým je také odvolání ze služebního místa přestaveného. Jelikož tedy systemizace ani její případné úpravy nemohou zasahovat do práv a povinností státního zaměstnance přímo, nejedná se o nezákonný zásah ve smyslu § 8 2 s. ř. s. ani o rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.
40. Podle uvedeného rozhodnutí by však bylo v rozporu s garancemi vyplývajícími pro státní zaměstnance z čl. 79 odst. 2 Ústavy České republiky a čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, pokud by nebylo možné přezkoumat nejen zákonnost samotného rozhodnutí ve

věcech služby zasahujících do práva veřejnou funkci vykonávat, ale také zákonnost postupů, které jeho vydání předcházely. Jako vhodný pro účely přezkoumání systemizace či změny organizační struktury služebního úřadu se jeví institut zakotvený v § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., podle něhož byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumává soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Systemizace totiž ve spojení s organizační strukturou služebního úřadu představují podklady pro další rozhodování služebních orgánů, které jsou jimi vázány při rozhodování o odvolání ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě nebo o převedení státního zaměstnance na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

41. S ohledem na tyto úvahy dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018 - 45, k závěru, že systemizace a organizační struktura služebního úřadu schválené podle § 17 a § 19 zákona o státní službě jsou závaznými podklady pro rozhodnutí ve věcech státní služby, které soud přezkoumává v souladu s § 75 odst. 2 větou druhou s. ř. s. v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí.
42. Rozsahem přezkumu těchto podkladových úkonů se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 – 70, v němž konstatoval, že „... zákon o státní službě tedy představeným ani dalším státním zaměstnancům neposkytuje jistotu zachování stávajícího služebního místa. Naopak v případě schválení nové systemizace a organizační struktury služebního úřadu umožňuje služební zařazení státních zaměstnanců změnit a v krajních případech jejich služební poměr z organizačních důvodů ukončit. V tom se zákon o státní službě neodlišuje od znění § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání, podle něhož musí být voják propuštěn ze služebního poměru, pokud pro něho není v důsledku organizačních změn jiné služební zařazení. Také podle § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), může být dána výpověď zaměstnanci, stane-li se nadbytečným vzhledem k rozhodnutí zaměstnavatele nebo příslušného orgánu o změně jeho úkolů, technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivity práce nebo o jiných organizačních změnách. ... I přes tyto drobné odlišnosti je nicméně zřejmé, že k zániku dosavadních služebních míst představených a dalších státních zaměstnanců a v určitých případech také jejich samotného služebního poměru dochází v důsledku organizačních opatření za obdobných podmínek jako u vojáků z povolání nebo zaměstnanců v pracovním poměru. Není proto žádný důvod, aby správní soudy přezkoumávaly systemizaci a organizační strukturu služebního orgánu jako závazné podklady pro rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě a rozhodnutí o převedení státního zaměstnance na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. c) téhož zákona v širším rozsahu, než jak jej vymezila citovaná judikatura správních a civilních soudů ve vztahu k obdobným institutům podle zákona o vojácích z povolání a zákoníku práce.“
43. V posledně citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uzavřel, že v rámci přezkumu příslušného rozhodnutí vlády České republiky o systemizaci a navazujícího služebního předpisu jsou správní soudy oprávněny toliko posoudit, zda byly podkladové úkony schváleny zákonným způsobem, zda sledovaly legitimní cíl a zda existovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgánu. Takto vymezený rozsah přezkoumání závazných podkladů pro vydání rozhodnutí o odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě odpovídá roli vymezené správním

soudům. Jejich úkolem totiž není hodnotit vhodnost a efektivitu organizační struktury státní služby, neboť tím by nepřipustně zasahoval do prostoru vymezeného výkoné moci.

44. Z obsahu podané žaloby je zřejmé, že podstata žalobní argumentace s výjimkou prvního okruhu žalobních námitek není namířena proti žalobou napadenému rozhodnutí jako takovému, ale žalobní body cílí na proces přijetí a na vlastní zákonnost usnesení vlády České republiky č. 737 ze dne 23. 10. 2017, kterým byla schválena „*Systemizace služebních a pracovních míst podle zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, s účinností od 1. ledna 2018*“, a usnesením vlády č. 821 ze dne 29. 11. 2017, č. 874 ze dne 6. 12. 2017 a č. 895 ze dne 22. 12. 2017, jimiž došlo k úpravám systemizace, když žalobce svůj postup odůvodňuje ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s.
45. Z obsahu správního spisu vyplývá, že usnesením vlády České republiky č. 737 ze dne 23. 10. 2017 byla podle § 17 zákona o státní službě schválena s účinností od 1. 1. 2018 systemizace služebních a pracovních míst na rok 2018. Ještě před účinností této systemizace došlo k jejím třem úpravám, a to vládními usneseními č. 821 ze dne 29. 11. 2017, č. 874 ze dne 6. 12. 2017 a č. 895 ze dne 22. 12. 2017. Naposledy uvedené usnesení vlády České republiky (dále též „úprava systemizace ze dne 22. 12. 2017“) odkazuje na část III materiálu č. 1316/17. V něm se uvádí, že návrhem na úpravu systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 1. 2018 se mění dosud neúčinná systemizace schválená předchozími třemi vládními usneseními. Systemizace služebních a pracovních míst dotčených služebních úřadů se předkládá ke schválení v přílohách č. 1 a č. 2 části III materiálu č. 1316/17.
46. Ve vztahu ke služebnímu úřadu Ministerstva financí se v části III materiálu č. 1316/17, který je součástí úpravy systemizace ze dne 22. 12. 2017, uvádí, že „*je navrhována redukce původních osmi sekcí na šest. V důsledku těchto úprav současně dochází k přeskupení nižších organizačních útvarů. Hlavním přínosem navrhovaných změn je racionalizace vykonávaných činností a zvýšení efektivity řízení, a to se zřetelem na logickou návaznost souvisejících agend. Slučuje se sekce právní se sekcí majetek státu a ruší se 4 odbory, které byly do těchto sekcí začleněny. V nově vzniklé sekci právní a majetku státu se zřizuje nový odbor Legislativa a sporné agendy, do kterého se začleňují 2 stávající oddělení rušeného odboru Legislativa a právní služby a jedno stávající oddělení rušeného odboru mezinárodní právní služby. V rámci sekce právní a majetek státu se rovněž zřizuje nový odbor státní majetek, do kterého se začleňují existující útvary rušeného odboru hospodaření s majetkem státu a rušeného odboru právní podpora dispozic s majetkem státu*“. V souvislosti s redukcí osmi sekcí na šest je podle tabulky navrhováno zrušení šesti systemizovaných míst představených (4 služební místa ve 14. platové třídě a 2 služební místa v 16. platové třídě). V příloze č. 1 části III materiálu č. 1316/17 jsou pak uvedeny celkové počty služebních míst představených a dalších státních zaměstnanců podle platových tříd po úpravě systemizace.
47. V návaznosti na úpravu systemizace ze dne 22. 12. 2017 státní tajemník v Ministerstvu financí služebním předpisem č. 13/2017 ze dne 22. 12. 2017 stanovil s účinností k 1. 1. 2018 systemizaci tohoto služebnímu úřadu, včetně služebních míst představených a dalších státních zaměstnanců, jakož i organizační schéma Ministerstva financí, které obsahovalo nově šest sekcí. Služební předpis č. 13/2017 již tedy do organizační struktury služebnímu úřadu Ministerstva financí nezahrnul předchozí sekci 03 - Majetek státu v Ministerstvu financí, která byla sloučena se sekcí právní.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

48. Způsobem schválení úpravy systemizace služebních a pracovních míst na rok 2018 usnesením vlády České republiky č. 737 ze dne 23. 10. 2017 s účinností od 1. 1. 2018 a souvisejícího služebního předpisu, na jejichž základě byl účastník podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě odvolán ze služebního místa představeného, se zabýval Nejvyšší správní soud v již shora citovaném rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 – 70, kde uzavřel, že „...stěžovatel byl tak odvolán ze služebního místa představeného na základě úprav již schválené systemizace. Takový postup sice ustanovení § 17 odst. 3 zákona o státní službě výslovně nezmiňuje, nicméně podle jeho věty první schvaluje vláda České republiky systemizaci na následující kalendářní rok. Po nabytí účinnosti systemizace, k níž dochází na počátku roku, pro nějž byla schválena, pak znění § 18 téhož zákona zakotvuje zásadu nepřipustnosti její změny, která může být prolomena v určitých případech. Z těchto ustanovení zákona o státní službě vyplývá, že se systemizace schvaluje s účinností až pro nadcházející kalendářní rok. Proto i když tak vláda České republiky učiní formou několika usnesení, z nichž v pořadí první stanoví podobu systemizace a následná ji upraví, jedná se stále o stejné organizační opatření na příští roční období. Ustanovení § 17 odst. 3 zákona o státní službě tak nevylučuje pozdější úpravy již schválené systemizace, pokud k nim dojde do konce kalendářního roku, v němž byla schválena struktura služebních úřadů na následující roční období. Lze tedy konstatovat, že úprava systemizace ze dne 22. 12. 2017, která zčásti pozměnila původní vládní usnesení č. 821 ze dne 29. 11. 2017, nebyla schválena v rozporu se zákonem. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani nevhodnost přijetí úpravy systemizace na kalendářní rok 2018 až v závěru prosince předcházejícího roku. Znění § 17 zákona o státní službě totiž nestanoví žádnou lhůtu, do které by měla být systemizace na následující kalendářní rok schválena. ... Úpravu systemizace ze dne 22. 12. 2017 nelze považovat za nezákonnou ani kvůli tomu, že byla schválena vládou České republiky bez důvěry, kterou později v Poslanecké sněmovně ani nezískala. ... Z výše uvedené citace úpravy systemizace ze dne 22. 12. 2017 je zřejmé, že na jejím základě došlo na Ministerstvu zemědělství k výslovnému zrušení sekce 1. náměstka ministra – správní sekce a sekce ekonomiky a informačních technologií. V souvislosti se zrušením těchto dvou odborných sekcí byla explicitně zrušena služební místa náměstka pro řízení sekce 1. náměstka ministra - správní sekce a náměstka pro řízení sekce ekonomiky a informačních technologií. Stěžovatelovo služební místo představeného tak výslovně zaniklo spolu se zánikem celé sekce, kterou podle předchozí systemizace řídil. V navazujícím služebním předpise č. 10, kterým byla upravena organizační struktura příslušného služebního úřadu, není uveden výčet zrušených služebních míst. Nicméně v jeho příloze je nové organizační schéma, které stěžovatelem dosud řízenou sekci neobsahovalo, jak již bylo zmíněno. Za této situace stěžovatel nemohl řídit již neexistující organizační jednotku. ... Způsob schválení příslušné úpravy systemizace a organizační struktury služebního úřadu jako podkladů pro vydání rozhodnutí o odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného tak odpovídá požadavkům stanoveným v zákoně o státní službě.“ Uvedené závěry lze plně aplikovat i na projednávaný případ a městský soud neshledal důvodu se od nich jakkoli odchýlit.
49. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud poznamenává, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7Afs 212/2006 - 76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

17. 1. 2013 č. j. 1Afs 92/2012 - 45, bod 28). Ve vztahu k napadenému rozhodnutí a k rozhodnutí prvostupňovému nicméně městský soud nepřezkoumatelnost v tom smyslu, jak ji definuje citovaná judikatura, neshledal. Správní orgány své závěry přezkoumatelným způsobem zdůvodnily a opřely je o úvahy, které byly zachyceny v odůvodnění obou rozhodnutí. Tyto úvahy mají podle přesvědčení soudu dostatečnou oporu ve správním spisu.

50. Soud se proto dále zabýval okruhem námitek uvedených pod prvním žalobním bodem, kde žalobce tvrdil, že nebyly splněny podmínky pro jeho odvolání ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. Tyto námitky shledal soud důvodnými.
51. Jak bylo již shora konstatováno, podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě ten, kdo představeného na dané služební místo jmenoval, jej z tohoto služebního místa odvolá, jen pokud došlo ke zrušení služebního místa představeného.
52. V daném případě bylo mezi účastníky nesporným, že k úpravě systemizace služebních a pracovních míst na rok 2018 došlo s účinností od 1. 1. 2018. Rovněž Seznam změn systemizačních atributů služebních a pracovních míst MF ke dni 1. 1. 2018 – Dodatek č. 3, č. j. MF-11083/2017/3002-40, je výčtem ke dni 1. 1. 2018 a stejně tak služební předpis č. 13/2017 nabyl účinnosti 1. 1. 2018. Dne 27. 12. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MF- 35221/2017/3002-3, kterým podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě ke dni 31. 12. 2017 odvolal žalobce ze služebního místa představeného. Předmětné prvostupňové rozhodnutí si žalobce osobně převzal dne 28. 12. 2017. Ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí tak žádný ze závazných podkladů pro rozhodnutí ve věcech státní služby nebyl účinný a nemohl vyvolávat právní následky. Služební místo představeného, na kterém byl zařazen žalobce, tak ke dni 27. 12. 2017 nepochybně existovalo. Soud přisvědčuje žalobci, že zákon o státní službě v § 60 odst. 1 písm. a) vzhledem k jednoznačné dikci vyžaduje, aby v době odvolání ze služebního místa toto místo již bylo zrušeno. Vzhledem k užití minulého času „*jen pokud došlo ke zrušení*“ nepostačuje, aby bylo zrušení služebního místa plánováno či bylo připraveno. V projednávané věci se žalobce o tom, že bude jím zastávané služební místo zrušeno, dozvěděl až dne 28. 12. 2017, kdy prvostupňové rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu s § 165 zákona o státní službě jako první úkon v řízení, osobně převzal.
53. Jak konstatoval již jedenáctý senát městského soudu v rozsudku ze dne 10. 10. 2019, č. j. 11Ad 17/2018 – 66 „... lze považovat za vhodné, aby systemizace a její případné úpravy (§ 17 zákona o státní službě), které mají nabýt účinnosti v následujícím kalendářním roce, nebyly schvalovány tak říkajíc „na poslední chvíli“, v závěru prosince předchozího kalendářního roku, tak aby ti, jichž se schvalované změny dotknou, měli možnost s nimi počítat a připravit se na ně. Ze spisového materiálu je zřejmé, že v nyní posuzované věci byla úprava systemizace, která měla za následek zrušení služebního místa zastávaného žalobce, přijata až v samém závěru roku 2017.“ Ve věci projednávané v řízení sp. zn. 11Ad 17/2018 nicméně soud přihlédl k tomu, že žalobce nebyl z příslušného služebního místa představeného odvolán bezprostředně k datu 1. 1. 2018, kdy systemizace nabyla účinnosti, nýbrž až ke dni 19. 3. 2018. Žalobce tak byl ještě po více než tři měsíce zařazen na služebním místě představeného (byť dané místo již de iure neexistovalo), nelze tak hovořit o tom, že by mu nebyl dán dostatečný časový rámec pro to, aby na zrušení zastávané služebního místa mohl reagovat a přizpůsobit mu své další kariérní představy“. Ve zde projednávané věci se však skutkový stav v otázce načasování organizačních změn v návaznosti na účinnost úpravy systemizace zásadně odlišuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

54. Organizační změna, ze které mělo vyplynout zrušení služebního místa představeného zastávaného žalobcem, ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí ani ke dni 31. 12. 2017, k němuž byly účinky odvolání žalobce ze služebního místa představeného vztaženy, účinná nebyla. K odvolání žalobce ze služebního místa představeného tak došlo dříve, než systemizace nabyla účinnosti, tedy v době, kdy služební místo, na němž byl žalobce zařazen, ještě existovalo. I vzhledem k tomu, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu ustanovení § 17 odst. 3 zákona o státní službě nevylučuje pozdější úpravy již schválené systemizace, pokud k nim dojde do konce kalendářního roku, v němž byla schválena struktura služebních úřadů na následující roční období, bylo rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa představeného dne 27. 12. 2017 přijato v rozporu s § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. K úpravám již schválené systemizace ostatně v daném případě v období od 29. 11. 2017 do 22. 12. 2017 skutečně třikrát došlo a nebyla tak vyloučena obava žalobce, že ani úprava systemizace provedená usnesením vlády č. 895 ze dne 22. 12. 2017 není definitivní.
55. Vzhledem k výše uvedenému závěru se soud již nezabýval dalšími námitkami žalobce, zda systemizace a související změny organizační struktury služebního orgánu, na jejichž základě bylo zrušeno konkrétní služební místo, sledovaly legitimní cíl a zda nejsou dány konkrétní okolnosti, které by vyvolávaly reálné podezření, že jejich skutečným cílem bylo pouze obejít pravidla stanovená zákonem o státní službě či postupovat proti žalobci šikanozním nebo diskriminačním způsobem. Vypořádání uvedených námitek by bylo na místě až tehdy, byly-li by splněny podmínky pro odvolání žalobce ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě.

VII. Závěr a náklady řízení

56. S ohledem na shora uvedené městský soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
57. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci do rukou jeho právní zástupkyně na nákladech řízení částku 13 200 Kč ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu třech úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, včetně třech režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. června 2021

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu